

Arrest

nr. 106 981 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 december 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 januari 2013.

1.3. Op 7 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Uw vader was oprichter en directeur van CEGRA en partner bij RCU, bouwmaatschappijen die met de PRT samenwerkten. Rond juni 2011 ging u tijdens de schoolvakantie mee met uw vader naar Torabora omdat hij daar moest zijn voor zijn werk. Onderweg werden jullie ontvoerd door de Taliban. De ontvoerders eisten van u dat u hen 200 000 dollar losgeld zou hen brengen in ruil voor uw vader.

Aangezien uw familie dit geld niet kon verzamelen, ontvluchtte u Afghanistan enkele dagen later. Nadat u al ongeveer zes maanden in Griekenland verbleef, kreeg u van uw oom het bericht dat uw vader vermoord was. U kwam in België aan op 16.12.2012 en u vroeg 's anderendaags asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopieën contracten RCU en CEGRA; kopie licentie CEGRA; kopie certificaat CEGRA; kopie diploma vader; foto's vader; kopieën foto's vader bij Taliban; kopie dreigbrief vader; kopie taskara vader; taskara; DVD in verband met werk van vader; envelop.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw vader wegens zijn recente samenwerking met de PRT door de Taliban werd vervolgd. Om de door de Taliban gehekkelde activiteiten van uw vader te staven, legt u verschillende documenten (zie documenten 1-12, toegevoegd aan het administratief dossier) en foto's (zie documenten 13 en 14) voor. In verband met de voorgelegde documenten (contracten, certificaat, licentie) moet opgemerkt worden dat het geen van allen originelen zijn. Aangezien de documenten kopieën betreffen, is de bewijswaarde van deze stukken zeer beperkt. Gezien de functie van uw vader als oprichter en directeur bij CEGRA en als partner bij RCU, mag verondersteld worden dat u zich in het bezit kan stellen van originele documenten betreffende zijn professionele bezigheden. Vreemd aan deze documenten is ook dat zij allen dateren van 23.10.2006 en vroeger, terwijl u de problemen van uw vader met de Taliban omwille van zijn werk in 2011 situeert. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u geen recentere documenten kan produceren omdat CEGRA in 2008 of 2009 werd gedeactiveerd (CGVS, p. 12), is tegenstrijdig met uw voorgaande verklaring dat u niet weet of het bedrijf nog actief is na de dood van uw vader (CGVS, p. 9). Om deze tegenstrijdigheid te verklaren stelt u dat u het bij uw eerste bewering niet over CEGRA, maar over RCU had, wat vreemd is aangezien uw antwoord op de vraag of u wist of het bedrijf nog bestaat volgde op de vraag wanneer uw vader het bedrijf heeft opgericht. Maar zelfs indien CEGRA inderdaad in 2008 of 2009 werd opgedoekt en uw vader sindsdien enkel voor RCU werkte, is het vreemd dat u geen recentere documenten kan voorleggen, zeker aangezien uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat u zich kon verschaffen van documenten met betrekking tot de werkzaamheden van RCU. Bovendien staat de naam van uw vader of zijn bedrijf CEGRA nergens vermeld op de documenten met betrekking tot RCU en blijkt uit deze documenten bijgevolg niet dat uw vader effectief voor dit bedrijf actief was. Het recentste document betreffende CEGRA, waar de naam van uw vader wel in wordt vermeld, dateert trouwens al van 10.06.2004 en dus vier tot vijf jaar voor dit bedrijf volgens u werd gedeactiveerd. Ten slotte blijkt noch uit de hierboven besproken documenten, noch uit de DVD met filmfragmenten dat K.(...) A.(...) uw vader is.

Ook worden in uw relaas een aantal onwaarschijnlijke en ongeloofwaardige elementen opgemerkt. Zo is de manier waarop uw vader in het bezit kwam van de dreigbrief aan zijn adres niet plausibel. Zo stelt u dat hij de brief vond langs de kant van de weg, naast een rots waar met krijt zijn naam op stond geschreven (CGVS, p. 8). Gezien het risico dat uw vader de brief niet zou vinden of dat hij in de verkeerde handen zou vallen en aangezien de Taliban wist waar uw vader woonde (CGVS, p. 17) is het zeer bevreemdend dat de Taliban hun toevlucht zouden zoeken tot dergelijke methodes om hun dreigementen kenbaar te maken. Ook is de reactie van uw vader en zijn partner op deze brief niet aannemelijk. Gezien het risico dat uw vader volgens de bedreigingen in deze brief liep en gezien zijn hoge functie binnen twee bedrijven die met de buitenlanders samenwerken en het risico dat dergelijke personen in Afghanistan lopen, kan aangenomen worden dat hij en zijn partner deze

waarschuwingen niet zomaar in de wind zouden slaan. Zelfs indien, zoals u beweert, de partner van uw vader veronderstelde dat de brief niet van de Taliban uitging maar van iemand die louter op uw vaders geld uit was (CGVS, p. 8), mag worden aangenomen dat uw vader deze bedreiging ernstig zou nemen. Het is dan ook volkomen ongeloofwaardig dat uw vader u, amper drie à vier maanden na het krijgen van deze brief, zou meenemen naar Torabora, terwijl deze plaats werd aangegeven in de dreigbrief en uw vaders partner uw vader kon overtuigen om deze brief niet ernstig te nemen mede omdat hun werk in Torabora er op zat en ze er dus niet opnieuw heen hoefden (CGVS, p. 8 en 13). Dat u uw vader op zijn trip naar Torabora vergezelde is des te onwaarschijnlijker omdat u nog nooit eerder met uw vader was mee geweest (CGVS, p. 8). Bovendien kunnen er ook vraagtekens gesteld worden bij het motief van de trip van u en uw vader naar Torabora. Zo stelt u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat uw vader naar Torabora moest om metingen te doen voor een weg die moest worden aangelegd (CGVS, p. 8 en 16), terwijl u tijdens uw eerste interview bij DVZ stelde dat uw vader voor een project aandelen moest kopen bij RCU in Torabora (vragenlijst CGVS, p. 4). Daarnaast weet u niet precies wanneer u en uw vader door de Taliban werden ontvoerd. Zo weet u wel dat de ontvoering in het jaar 1390 plaats vond maar kan u in eerste instantie de maand of de dag waarop het incident gebeurde, niet noemen (CGVS, p. 4). Daarna beweert u dat de ontvoering in de maand jauza plaats vond. Van een dergelijke dramatische gebeurtenis als de ontvoering van uzelf en uw vader door de Taliban, die leidde tot de moord op uw vader en uw vlucht uit Afghanistan, mag aangenomen worden dat u ze beter kan kaderen in de tijd, temeer aangezien u toch al zeven jaar scholing had genoten op het moment van de feiten. Uw verklaring dat u de exacte datum van de ontvoering niet weet omdat het incident al twee jaar geleden plaats vond, gaat dan ook niet op gezien de ernst van het incident en de implicaties ervan op uw leven.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Inzake de foto's (13 en 14) die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele foto staat afgebeeld en dat uit deze foto's niet blijkt dat de afgebeelde K.(...) A.(...) uw vader is. Betreffende de foto's van K.(...) A.(...) bij de Taliban (15), de aan hem geadresseerde dreigbrief (16) en zijn taskara (18), dient te worden opgemerkt dat het om kopieën gaat en deze documenten bijgevolg geen bewijskracht hebben. Wat betreft uw taskara (17) dient gesteld dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve

dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers dat u in Afghanistan vanaf uw tiende zeven jaar school liep (CGVS, p. 10). Ook hebt u aangetoond over een grote dosis zelfstandigheid en ondernemingszin te beschikken doordat u in Griekenland drie maanden hebt gewerkt om in uw eigen levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 15). Bovendien kwam u soms in Jalalabad en bent u dus in zekere mate vertrouwd met de stad (CGVS, p. 9). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u in uw vlucht financieel werd gesteund door uw oom (CGVS, p. 14). Er kan dus worden aangenomen dat uw oom u ook in Afghanistan financieel kan steunen. Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u er kende met de taliban. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Het feit dat u er geen familie hebt wonen kan evenmin worden aanzien als een onoverkomelijke belemmering om een bestaan in Jalalabad uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Teksten:

In artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet staat het volgende: (...) Artikel 1. 2 & 3 van de Wet van 29 juli 1991 luiden als volgt: (...)

De motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt voor dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader wegens recente samenwerking met de PRT door de Taliban werd vervolgd en wordt de geloofwaardigheid van de documenten door verzoeker bijgebracht volledig in twijfel getrokken. Daarentegen houdt de Commissaris Generaal geen enkele rekening met het risicoprofiel van verzoeker door de activiteiten van zijn vader die zoals blijkt uit het asielrelaas nauwe relaties met de Amerikanen onderhield (contracten) voor de bouw van scholen, ziekenhuizen,... Uit het asielrelaas is duidelijk gebleken dat de kennis over de bedrijven waarvoor verzoeker zijn vader werkzaam was, ni. CIGRE en RCU zeer gedetailleerd wordt weergegeven. De Commissaris Generaal heeft geen enkele moeite gedaan om een degelijk onderzoek te voeren naar perfect na te verifiëren gegevens zoals de vestiging van de twee kantoren CIGRE en RCU. Verzoeker heeft duidelijke informatie gegeven zoals blijkt uit pag. 8 en pag. 9 van het asielgehoor voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen: M.b.t. het kantoor van CIGRE: “Het kantoor ligt in Jalalabad Stad. Op de tweede verdieping is de Afghaanse Bank of Mile Bank. OP de eerste verdieping ligt CIGRE. Het ligt tegenover H. Q.’s huis.”

M.b.t. het kantoor van RCU: "Dat ligt in Charahi Marastun. Dit is een plaats in district drie. Het ligt naast waterpomp 5. Dat is ook in Jalalabad? Ja." Verder is de verwerping van de geloofwaardigheid van de documenten door verzoeker (in kopie meegedeeld) op geen enkel redelijk argument gebaseerd en is de motivering van de Commissaris General hieromtrent zeer algemeen en niet in concreto. De Commissaris Generaal blijft in gebreke te motiveren waarom de talrijke documenten en foto's niet in aanmerking kunnen worden genomen. Daarnaast blijkt op geen enkele wijze uit de motivering van de bestreden beslissing dat het Commissariaat Generaal bovendien een analyse heeft gedaan van de inhoud van de DVD die verzoeker bijbracht m.b.t. het werk van zijn vader. Verder merkt de Commissaris Generaal nog op dat de documenten die verzoeker heeft bijgebracht allen dateren van 23.10.2006 en vroeger terwijl verzoeker ook opmerkte dat hij enkel kopieën van bepaalde documenten kon verkrijgen terwijl al de originelen in het kantoor lagen en de partner van zijn vader na het incident met verzoekers vader ook op de vlucht is gegaan (zie pag. 11 gehoorrelaas CGVS). Verder houdt de Commissaris Generaal ook voor dat verzoeker tegenstrijdig zou zijn in zijn verklaringen m.b.t. de actuele activiteiten van het bedrijf CEGRA terwijl verzoeker enerzijds op p.9 verklaarde dat hij niet wist of het bedrijf nog actief was terwijl verzoeker anderzijds op p.12 van het asielgehoor verklaarde dat het bedrijf van zijn vader in 2008 of 2009 zou zijn gedesactiveerd. Dat de Commissaris Generaal echter duidelijk nalaat de chronologie en opbouw van de vraagstelling aan verzoeker m.b.t. de twee bedrijven te vermelden. Dat duidelijk blijkt op pag. 9 dat er tegelijkertijd vragen gesteld worden aan verzoeker over het bedrijf CEGRA als RCU. Dat ook duidelijk blijkt uit de antwoorden van verzoeker op de vraag hieronder dat verzoeker het heeft over het bedrijf RCU (partner van zijn vader) zonder dat hierover enige tegenstrijdigheid kan bestaan "Weet U of het bedrijf nog bestaat sinds de dood van uw vader? Ik weet niet of het bedrijf nog actief is. Toen mijn vaders partner hoorde dat mijn vader ontvoerd was, is hij ook gevlucht omdat hij bang was. Mijn oom zegt dat we geen nieuws meer hebben van hem. Hij heeft de financiële situatie niet geregeld met mijn familie.. Dat dit antwoord overigens perfect in overeenstemming is met hetgeen verzoeker nadien op pag. 12 verduidelijkte van zijn asielrelaas, nl. m.b.t. de desactivering van het bedrijf CIGRE in 2008-2009. Verder verduidelijkte verzoeker hier opnieuw dat CIGRE COMPANY 8,9 jaar werd opgericht en dat hij niet meer weet of RCU nu nog actief was. Dat de vraagstelling door de Commissaris Generaal over deze twee bedrijven duidelijk verwarrend bleek en de antwoorden van verzoeker volledig in overeenstemming zijn met elkaar zonder enige tegenstrijdigheid. Dat verzoeker zoals hierboven aangehaald de redenen ook omstandig uiteenzette waarom hij de originele documenten en andere recentere documenten niet kon bemachtigen (zie in kantoor RCU bij partner vader die ook vluchtte). Verder houdt de Commissaris Generaal in de motivering van de bestreden beslissing ook ten onrechte voor dat de manier waarop de vader van verzoeker in het bezit kwam van de dreigbrief niet plausibel zou zijn. Deze bewering is volledig in strijd met de omstandigheden zoals door verzoeker werden beschreven op pag. 8 van het asielgehoor. Verzoeker zette uiteen dat zijn vader deze dreigbrief kreeg drie à vier maanden voor hij met zijn vader naar Torabora ging en deze op de terugweg was van de opening van een school of kliniek op weg van Tora Bora naar Surkh Rod waar er op een grote rots met krijt stond geschreven "aan ingenieur Hakan" en een brief lag naast deze steen (dreigbrief). De bewering dat dit bevreemdend zou zijn en een risico zou inhouden dat zijn vader deze brief niet zou vinden, wordt totaal niet gemotiveerd door de Commissaris Generaal nu er geen rekening wordt gehouden met het feit dat het wegennet niet bestaat zoals in Europa en eerder beperkt wordt gebruikt. Dat nergens wordt weerlegd door de Commissaris Generaal dat de Taliban van dergelijke methodes gebruik kan maken nu zij duidelijk wisten dat de vader van verzoeker op dat ogenblik diende terug te reizen langs deze weg. Een ander argument waarop de Commissaris General zich op beroept betreft het gegeven dat de reactie van verzoekers vader en diens partner niet aannemelijk zouden zijn nu zij de bewuste dreigbrief van de Taliban voor betaling van een bedrag, niet ernstig hebben genomen als zijnde afkomstig van de Taliban. Dat verzoeker duidelijk verklaarde dat zijn vader eerst niet gerust was doch zich duidelijk liet overtuigen door zijn partner die ervan uitging dat deze brief uitging van personen die uit waren op geld van het bedrijf. Dat dergelijke dreigingen ook reëel zijn en niet onaannemelijk (nl. deze gestoeld op het verkrijgen van geld onder chantage van de Taliban). Dat juist omdat de vader van verzoeker overtuigd werd dat deze dreiging waarschijnlijk afkomstig was van chantage voor geld, heft de vader van verzoeker zijn zoon uiteindelijk dan ook meegenomen in zijn schoolvakantie naar Torabora nu verzoeker hier zelf op had aangedrongen. De stelling dat verzoeker eerst in de vragenlijst aangaf op het Commissariaat Generaal dat zijn vader voor een project aandelen moest kopen bij RCU in Torabora terwijl verzoeker gedurende het asielgehoor zou hebben verklaard dat zijn vader dan metingen zou doen voor een weg die diende aangelegd te worden, zijn niet tegenstrijdig en absoluut van ondergeschikt belang voor de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker. De bestreden beslissing verwijt verzoeker eveneens dat hij niet meer precies weet wanneer hij en zijn vader door de Taliban werden ontvoerd. Dat verzoeker echter wel degelijk preciese informatie geeft doch uitdrukkelijk verklaard dat hij dacht dat het de maand jauza was doch de exacte datum niet meer wist nu het reeds twee jaar geleden was. Zie pag. 4 gehoorrelaas "Ik

weet de exacte datum niet, de datum of de maand maar het was in het jaar 1390. Het weer was warm. Het weer was gemiddeld. Het was voor Newrooz, het weer was warm. Ik denk dat het de maand jauza was. Het was gedurende de tijd waar de groeten, fruit en planten al waren geplant, ze waren aan het groeien." Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat verzoeker voor zijn vlucht naar België nog zes maanden in Griekenland verbleef (waar hij overigens de dood van zijn vader via zijn oom diende te vernemen) en daardoor dan ook het tijdsbesef enigszins heeft verloren. Dat zeker gezien de stresssituatie en traumatische ervaring van deze feiten, het dan ook niet verwonderlijk is dat verzoeker deze exacte datum niet kan weergeven terwijl deze van ondergeschikt belang is bij de beoordeling van de relevante feiten. Dat de scholing van verzoeker hier dan ook niet terzake doet. Wat betreft de geloofwaardigheid van de verschillende documenten die door de Commissaris Generaal in twijfel worden getrokken, verwijst verzoeker naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. De Commissaris Generaal beschikte over perfecte informatie om deze gegeven te laten onderzoeken met deze voorgelegde documenten. Het feit dat verzoeker de Taskara van zijn vader kan voorleggen is een belangrijk element dat niet zomaar terzijde kan worden geschoven. Dat de Commissaris Generaal in gebreke is gebleven een degelijk onderzoek te voeren naar alle elementen en de motivering van de bestreden beslissing ook op dit punt zeer gebrekkig is. Dat de Commissaris Generaal opnieuw enkel verwijst naar algemeenheden van corruptie bij verkrijgen van civiele documenten zonder deze te toetsen aan het geval van verzoeker in concreto. Dat er totaal niet wordt ingegaan op de DVD van verzoeker m.b.t. de activiteiten van zij vader.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus is het zeer opmerkelijk dat de bestreden beslissing op zijn minst tegenstrijdig is nu er enerzijds wat betreft de woonplaats van verzoeker nl de provincie Nangarhar geen betwisting is over het feit dat deze regio een zeer gevaarlijk gebied is waarvoor de subsidiaire bescherming vaak wordt toegekend aan personen die daaruit afkomstig zijn terwijl anderzijds ook de afkomst van verzoeker uit deze regio ook niet wordt betwist. Dat de motivering van de bestreden beslissing overigens zelf ook toegeeft dat de situatie in Nangarhar in 2012 is verslechterd. De informatie dat de situatie in Jalalabad nog redelijk meevalt is totaal niet in overeenstemming met de actuele situatie waarbij er wel degelijk dagelijks burgerslachtoffers vallen en de situatie ook uiterst gevaarlijk is. Dat verzoeker verder ook niet concreet werd ondervraagd over een binnenlands vluchtalternatief nl Jalalabad. Dat de bestreden beslissing ook niet aantoonde in welke mate verzoeker geen gevaar zou lopen in Jalalabad zelf al heeft verzoeker deze in het verleden soms bezocht. Dat bovendien de Commissaris Generaal zelf stelt dat het een zekere appreciatiemarge heeft in de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dat dit bovendien gestaafd wordt door objectieve rapporten die duidelijk aantonen in tegenstelling tot de bewering van de Commissaris Generaal dat het geweld in de provincie Nangarhar met 20% is gestegen in 2012 in vergelijking met 2011. Dat verzoeker verwijst naar het rapport : Daily incident rate in province nangarhar (ecoi.net) Dat de bestreden beslissing buiten algemene beschouwingen verder in gebreke blijft om precies aan te duiden waarom de stukken van verzoeker niet in aanmerking worden genomen terwijl daarentegen wel de afkomst van verzoeker niet ter discussie staat. Dat een vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie stelt hierover het volgende stelt : (...) Vrije vertaling : (...) De Vaste Beroepscommissie heeft eveneens geoordeeld dat (...) Vrije vertaling : (...)

In artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat het volgende: (...) Dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar nl distrikt Surkh Rod vanwaar de beoordeling van de veiligheidssituatie dient te gebeuren. De bestreden beslissing verwijst naar een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA dat zelf bevestigt dat de veiligheidssituatie in de provincie of Nangarhar verslechterd is in 2012. Dat verzoeker verwijst naar het eigen bijgebrachte rapport. Dat hieruit blijkt dat het rapport van CEDOCA over de actuele situatie onvolledig is. Verzoeker betwist dan ook uitdrukkelijk de volledigheid van dit rapport."

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker verschillende documenten neer welke hij in de door hem bijgevoegde inventaris als volgt omschrijft:

1. Brief van district die bevestigt dat vader door Taliban omgebracht is. & dorpschouwen
2. Enveloppe van 31/5/2013 opgestuurd door oom van moederszijde
3. Vergunning voor ons bedrijf dat heel Afghanistan is geregistreerd
4. Taskara van vader, dit is duplicaat
5. Foto's (4) Ik zat in Griekenland toen vader gestorven, lijkschouwing van lijk vader
6. Verklaring van PRT aangevraagd & verkregen. Buitenlanders kunnen inhoud confirmeren.
Department of the army

7. foto met familieleden”.

2.3. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 maart 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader wegens zijn recente samenwerking met de PRT door de Taliban werd vervolgd, (ii) zijn relaas een aantal onwaarschijnlijke en ongeloofwaardige elementen bevat, zoals de wijze waarop zijn vader in het bezit kwam van de dreigbrief aan zijn adres, de reactie van zijn vader en diens zakenpartner op de brief, de trip van verzoeker en zijn vader naar Torabora en het motief van die trip, en het gegeven dat verzoeker de dag waarop zij beiden werden ontvoerd niet goed in de tijd kan kaderen, (iii) hij zich aan de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in het district Jalalabad in de provincie Nangarhar te vestigen, waar er, zo wordt geoordeeld, actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en (iv) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.6. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In casu werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het motief van de reis die hij samen met zijn vader naar Torabora zou hebben gemaakt. Immers, waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn vader er “voor een project (...) aandelen” ging “kopen van bouwbedrijf RCU” (vragenlijst CGVS, p. 4), verklaarde hij in strijd hiermee nadien op het Commissariaat-generaal meermaals dat zij naar “Torabora” gingen “om de straten en wegen te meten” (gehoorverslag CGVS, p. 4 en in diezelfde zin p. 8 en 16). Door thans in zijn verzoekschrift louter te ontkennen dat die verklaringen tegenstrijdig zijn, zonder enigszins te preciseren of toe te lichten waarom er in deze geen sprake zou zijn van contradictoire verklaringen, heft verzoeker die vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins op. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het doel van hun reis naar Torabora, een, in tegenstelling tot wat hij thans op zeer algemene wijze beweert, erg belangrijk element in het kader van zijn asielrelaas dat de kern ervan raakt, aangezien die reis direct en rechtsreeks verband houdt met de ontvoering van hem en zijn vader door de Taliban, de moord nadien op zijn vader en zijn beslissing om zijn land van herkomst te verlaten, zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op ernstige wijze op de helling.

2.7. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat deze belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt naar plaats en tijd kan situeren, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat het weergeven van tijdsaanduiding van ondergeschikt belang is bij de beoordeling van de relevante feiten.

Van verzoeker kon, ongeacht de stress en de trauma's die hiermee gepaard gingen en het feit dat dit inmiddels meer dan twee jaar geleden is, redelijkerwijze worden verwacht de ontvoering van hemzelf en zijn vader door de Taliban, welke de kern van zijn asielrelaas uitmaakt aangezien deze uiterst dramatische gebeurtenis, zo weze herhaald, nadien leidde tot de moord op zijn vader en zijn vlucht uit zijn land van herkomst, juist of minstens bij benadering in de tijd te kunnen kaderen, temeer aangezien verzoeker toch al zeven jaar scholing had genoten op het moment van de feiten. Verzoeker blijft hier echter, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, geheel in gebreke. Immers, toen hem hier tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal naar werd gevraagd, situeerde hij de ontvoering in het jaar 1390, Afgaanse kalender, doch hij kon in eerste instantie de maand of de dag waarop het dramatische incident zou hebben plaatsgevonden niet noemen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Nadien poneerde hij zeer algemeen dat hij denkt -hij blijkt hier dus geenszins zeker van te zijn- dat de ontvoering in de maand jauza gebeurde (*Ibid.*, p. 4). De vaststelling dat verzoeker de ontvoering van hemzelf en zijn vader, een uiterst ingrijpende gebeurtenis in zijn leven die aan de basis ligt van zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten en welke heel zijn leven veranderde, niet goed in de tijd kan kaderen, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar verzoeker in zeer algemene bewoording poneert dat hij wel degelijk precieze informatie gaf en uitdrukkelijk verklaarde dat hij dacht dat het de maand jauza was, doch de exacte datum niet meer wist alsook zijn scholing niet terzake doet, beperkt hij tot het louter herhalen en bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en tot het tegenspreken van de bevindingen en de conclusies van de commissaris-generaal, doch hiermee deze geenszins weerlegt of ontkracht. In zoverre verzoeker het niet kunnen situeren in tijd van de ontvoering wijt aan het feit dat hij voor zijn vlucht naar België nog zes maanden in Griekenland verbleef en daardoor dan ook het tijdsbesef enigszins verloor, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staaft. Ten overvloede merkt de Raad op dat indien verzoeker zijn tijdsbesef verloor door zijn verblijf in Griekenland, dit eveneens geenszins verklaart waarom hij de ontvoering, die dateert van voor de vlucht, niet kan situeren in de tijd.

2.8. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift inzake de manier waarop zijn vader de dreigbrief van de Taliban zou hebben gevonden op algemene wijze betoogt dat door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met het feit dat in Afghanistan het wegennet niet bestaat zoals in Europa en eerder beperkt wordt gebruikt, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat, daargelaten de mogelijke verschillen ertussen en het feit dat, zo beweert hij thans zeer algemeen, de Taliban van dergelijke methodes gebruik kan maken nu zij er duidelijk van op de hoogte was dat zijn vader op dat ogenblik langs die weg diende terug te reizen, de door verzoeker verklaarde wijze waarop zijn vader in het bezit zou zijn gekomen van de brief van de Taliban allerm minst aannemelijk overkomt. Immers, nu de Taliban, zo verklaarde verzoeker aan de commissaris-generaal, wisten waar zijn vader woonde (gehoorverslag CGVS, p. 16-17), en mogelijks ervan op de hoogte waren voor welke bedrijven deze werkte en het adres ervan gemakkelijk zouden kunnen achterhalen, is het allerm minst logisch dat zij hun toevlucht zouden zoeken tot de door verzoeker beschreven methode. Het risico bestond immers dat zijn vader de brief langs de kant van de weg toch niet zou vinden of dat een derde deze zou aantreffen en mogelijks zou laten verdwijnen. Verzoekers verklaringen inzake de beweerde, doch geenszins logische of aannemelijke wijze waarop zijn vader de brief van de Taliban zou hebben gevonden, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.9. Nu verzoekers vader, zo blijkt uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal, eerder al eens een dreigtelefoon had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 13) en gezien zijn hoge functie binnen twee bedrijven die met buitenlanders samenwerkten en het, zo is geweten en zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16, map Landeninformatie), grote risico dat dit met zich meebrengt om mogelijks het doelwit te worden van groeperingen zoals de Taliban die sterk gekant zijn tegen en het gemunt hebben op de internationale aanwezigheid in Afghanistan en Afghanen die met buitenlanders samenwerken, is het allerm minst aannemelijk dat zijn vader en diens zakenpartner, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, de dreigbrief aan het adres van zijn vader totaal niet ernstig namen.

2.10. Gelet op het voorgaande zijn, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, verzoekers verklaringen als zou zijn vader hem amper drie à vier maanden na het ontvangen van de dreigbrief hebben meegenomen naar Torabora, evenmin aannemelijk of geloofwaardig. Immers, zelfs al gingen zijn vader en zijn partner, zo beweert verzoeker, ervan uit dat de dreigbrief gewoon uitging van personen die uit waren op het geld van hun bedrijf, dan nog is het gezien die schriftelijke dreiging en de eerdere telefonische bedreiging, allerm minst aannemelijk dat verzoekers vader verzoeker zou hebben meegenomen naar Torabora, terwijl net deze plaats uitdrukkelijk werd vermeld in de dreigbrief en rekening houdend met het gegeven dat, zo blijkt uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal, het feit dat de zakenpartner zijn vader er onder andere op had gewezen dat hun werk in Torabora erop zat en ze er dus niet meer heen hoefden zijn vader er mede van had overtuigd de brief niet ernstig te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit geldt des te meer nu, zo blijkt uit zijn verklaringen, verzoeker nog nooit eerder met zijn vader was mee geweest en zijn vader *"wist dat de veiligheid daar niet altijd goed was"* (*Ibid.*, p. 8).

2.11. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift op algemene en weinig ernstige wijze oppert dat de verwerping van de geloofwaardigheid van de door hem aangebrachte documenten op geen enkel redelijk argument is gebaseerd en de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent zeer algemeen en niet *in concreto* is, dat de commissaris-generaal in gebreke blijft te motiveren waarom de talrijke door hem neergelegde documenten en foto's niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat op geen enkele wijze uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een analyse heeft gedaan van de inhoud van de DVD die hij meebracht met betrekking tot het werk van zijn vader, dat op die DVD totaal niet wordt ingegaan, dat de commissaris-generaal enkel verwijst naar algemeenheden van corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten zonder deze te toetsen aan zijn concrete situatie en dat de bestreden beslissing buiten algemene beschouwingen in gebreke blijft om precies aan te duiden waarom de door hem neergelegde stukken niet in aanmerking worden genomen, terwijl zijn afkomst niet ter discussie staat, wijst de Raad op volgende pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat door de commissaris-generaal wel degelijk terdege rekening werd gehouden met en onderzoek werd verricht naar de talrijke door verzoeker aangebrachte documenten en deze zijn bevindingen over die stukken wel degelijk *in concreto* en omstandig motiveerde:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw vader wegens zijn recente samenwerking met de PRT door de Taliban werd vervolgd. Om de door de Taliban gehekelde activiteiten van uw vader te staven, legt u verschillende documenten (zie documenten 1-12, toegevoegd aan het administratief dossier) en foto's (zie documenten 13 en 14) voor. In verband met de

voorgelegde documenten (contracten, certificaat, licentie) moet opgemerkt worden dat het geen van allen originelen zijn. Aangezien de documenten kopieën betreffen, is de bewijswaarde van deze stukken zeer beperkt. Gezien de functie van uw vader als oprichter en directeur bij CEGRA en als partner bij RCU, mag verondersteld worden dat u zich in het bezit kan stellen van originele documenten betreffende zijn professionele bezigheden. Vreemd aan deze documenten is ook dat zij allen dateren van 23.10.2006 en vroeger, terwijl u de problemen van uw vader met de Taliban omwille van zijn werk in 2011 situeert. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u geen recentere documenten kan produceren omdat CEGRA in 2008 of 2009 werd gedeactiveerd (CGVS, p. 12), is tegenstrijdig met uw voorgaande verklaring dat u niet weet of het bedrijf nog actief is na de dood van uw vader (CGVS, p. 9). Om deze tegenstrijdigheid te verklaren stelt u dat u het bij uw eerste bewering niet over CEGRA, maar over RCU had, wat vreemd is aangezien uw antwoord op de vraag of u wist of het bedrijf nog bestaat volgde op de vraag wanneer uw vader het bedrijf heeft opgericht. Maar zelfs indien CEGRA inderdaad in 2008 of 2009 werd opgedoekt en uw vader sindsdien enkel voor RCU werkte, is het vreemd dat u geen recentere documenten kan voorleggen, zeker aangezien uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat u zich kon verschaffen van documenten met betrekking tot de werkzaamheden van RCU. Bovendien staat de naam van uw vader of zijn bedrijf CEGRA nergens vermeld op de documenten met betrekking tot RCU en blijkt uit deze documenten bijgevolg niet dat uw vader effectief voor dit bedrijf actief was. Het recentste document betreffende CEGRA, waar de naam van uw vader wel in wordt vermeld, dateert trouwens al van 10.06.2004 en dus vier tot vijf jaar voor dit bedrijf volgens u werd gedeactiveerd. Ten slotte blijkt noch uit de hierboven besproken documenten, noch uit de DVD met filmfragmenten dat K.(...) A.(...) uw vader is.”

en

“Inzake de foto's (13 en 14) die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele foto staat afgebeeld en dat uit deze foto's niet blijkt dat de afgebeelde K.(...) A.(...) uw vader is. Betreffende de foto's van K.(...) A.(...) bij de Taliban (15), de aan hem geadresseerde dreigbrief (16) en zijn taskara (18), dient te worden opgemerkt dat het om kopieën gaat en deze documenten bijgevolg geen bewijskracht hebben. Wat betreft uw taskara (17) dient gesteld dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”

Verzoeker ontkracht of weerlegt, zo stelt de Raad vast, op generlei wijze voormelde, geciteerde pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de talrijke eerder door hem aangebrachte documenten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.12. Verzoeker legt ter terechtzitting van 14 juni 2013 een aantal documenten en foto's neer. Wat de foto's betreft die volgens verzoeker de lijkschouwing van zijn vader tonen, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de persoon die erop wordt afgebeeld daadwerkelijk zijn vader is. Bovendien geven ze geen enkele informatie over de omstandigheden waarin deze werden getrokken, zoals het tijdstip wanneer en de plaats waar ze werden genomen, noch over het eventuele verband met verzoekers problemen. De foto met familieleden is, zo stelt de Raad vast, overduidelijk bewerkt/vervalst. De vaststelling dat verzoeker ter staving van zijn relaas een vervalst stuk voorlegt en alzo de Belgische asielinstanties voorliet, bedriegt en tracht te misleiden, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas alsook zijn algehele geloofwaardigheid. Betreffende de brief beweerdelijk van het district en de dorpsouderen wordt vastgesteld dat deze geen voor eensluidend verklaarde vertaling bevat, zodat de Raad op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) niet verplicht is deze in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Aan het registratiecertificaat en de verklaring van PRT kan derhalve evenmin enige bewijswaarde worden gehecht.

Bovendien, zo stelt de Raad vast, bevat de brief van PRT geen datum en stemt de inhoud ervan niet overeen met verzoekers verklaringen. Immers, in de brief staat te lezen dat de Taliban verzoekers vader ontvoerde, dat ze nadien naar hem thuis belden en (los)geld vroegen, dat omdat verzoekers familie

geen geld had om aan de Taliban te geven de Taliban zijn vader vermoordde en dat ze nadien verzoeker bedreigde door hem te zeggen dat ze zijn vader hadden vermoord en dat als ze hem zouden vangen, hij ook zou worden gedood. Echter, verzoeker verklaarde daarentegen dat hij samen met zijn vader werd ontvoerd, dat hij door zijn vader en de Taliban naar huis werd gestuurd om geld te gaan halen, dat ze het geld thuis niet hadden en hij op advies van zijn oom Afghanistan enkele dagen later ontvluchtte, en dat nadat hij ongeveer al een zestal maanden in Griekenland verbleef hij van zijn oom het bericht kreeg dat zijn vader door de Taliban was vermoord (vragenlijst CGVS, p. 4 en gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 16). De brief heeft dan ook, zo weze herhaald, net als de overige door verzoeker ter zitting aangebrachte documenten geen enkele bewijswaarde.

Betreffende het 'Registration certificate' op naam van CEGRA, wijst de Raad er ten overvloede op dat ook dit certificaat dateert van 2003 en het bedrijf CEGRA betreft zodat kan gewezen worden op de pertinente motieven van de bestreden beslissing aangaande documenten die het CEGRA betreffen en die dateren van voor 2006 *'Gezien de functie van uw vader als oprichter en directeur bij CEGRA en als partner bij RCU, mag verondersteld worden dat u zich in het bezit kan stellen van originele documenten betreffende zijn professionele bezigheden. Vreemd aan deze documenten is ook dat zij allen dateren van 23.10.2006 en vroeger, terwijl u de problemen van uw vader met de Taliban omwille van zijn werk in 2011 situeert.'* en *'Maar zelfs indien CEGRA inderdaad in 2008 of 2009 werd opgedoekt en uw vader sindsdien enkel voor RCU werkte, is het vreemd dat u geen recentere documenten kan voorleggen, zeker aangezien uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat u zich kon verschaffen van documenten met betrekking tot de werkzaamheden van RCU. Bovendien staat de naam van uw vader of zijn bedrijf CEGRA nergens vermeld op de documenten met betrekking tot RCU en blijkt uit deze documenten bijgevolg niet dat uw vader effectief voor dit bedrijf actief was. Het recentste document betreffende CEGRA, waar de naam van uw vader wel in wordt vermeld, dateert trouwens al van 10.06.2004 en dus vier tot vijf jaar voor dit bedrijf volgens u werd gedeactiveerd. Ten slotte blijkt noch uit de hierboven besproken documenten, (...) dat K.(...) A.(...) uw vader is.'* Zoals reeds gesteld, ontkracht of weerlegt verzoeker op generlei wijze deze pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog aangeeft in zijn verzoekschrift dat hij de taskara van zijn vader kan voorleggen en dit een belangrijk element is dat niet zomaar terzijde kan worden geschoven, stelt de Raad vast dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, op zitting van 14 juni 2013 een duplicaat voorlegt van de taskara van zijn vader. Dienaangaande stelt de Raad vast dat dit document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad op grond van artikel PR RvV, dit document niet in overweging neemt. De Raad herhaalt dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontnemen, ondersteund moeten worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is.

2.13. Betreffende het verwijt en de kritiek van verzoeker aan het adres van de commissaris-generaal geen enkele moeite te hebben gedaan om een degelijk onderzoek te voeren naar perfect te verifiëren gegevens zoals bijvoorbeeld de vestiging van de twee kantoren CEGRA en RCU en hij de perfecte informatie had om de gegevens met de voorgelegde documenten te laten onderzoeken, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De Raad herhaalt dat verzoeker bovendien op generlei wijze de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de door hem aangebrachte documenten betreffende CEGRA en RCU weerlegt.

2.14. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoekers risicoprofiel als zoon van iemand die nauwe relaties met de Amerikanen zou hebben onderhouden, maakt verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn verklaarde profiel zijn beweerde (persoonlijke) problemen met de Taliban niet *in concreto* aannemelijk of geloofwaardig.

De Raad wijst er dienaangaande op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.15. In zoverre verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift, zoals onder meer aangaande zijn, volgens verzoeker, gedetailleerde kennis over de beide bedrijven waarvoor zijn vader werkzaam was en met betrekking tot het feit waarom hij geen recentere documenten met betrekking tot het werk van zijn vader neerlegt, beperkt tot het herhalen van verklaringen die hij eerder tijdens zijn gehoren aflegde, merkt de Raad op dat het louter herhalen van eerdere verklaringen niet van aard is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker nog de motivering van de commissaris-generaal betreffende zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de actuele activiteiten van het bedrijf CEGRA betwist, stelt de Raad vast uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal ook de hypothese, die reeds bovenstaand werd besproken, in ogenschouw nam dat er geen tegenstrijdigheid bestond en het bedrijf van verzoekers vader CEGRA in 2008-2009 werd opgedoekt en laatstgenoemde sindsdien voor RCU werkte en dit als volgt *'Maar zelfs indien CEGRA inderdaad in 2008 of 2009 werd opgedoekt en uw vader sindsdien enkel voor RCU werkte, (...)'*. Verzoekers kritiek is aldus gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

2.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker wijst op vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en stelt dat in de gevallen waar een twijfel bestaat over de waarachtigheid van bepaalde feiten of van de oprechtheid van verzoeker, deze twijfel er niet toe leidt dat uiteindelijk (niet) moet onderzocht worden of de persoon werkelijk een vrees voor vervolging heeft, die voldoende vaststaand is, los van de twijfel, gebaseerd op bepaalde feiten die als waar dienen aangenomen te worden en dat gezien het devolutief effect van het beroep, de commissie de zaak dient te onderzoeken zoals zij zich heden voorstelt en dient te beslissen of verzoeker redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niettegenstaande bedrieglijke verklaringen, stelt de Raad vast dat dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongelooftwaardig wordt beschouwd.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.17. Gelet op het ongelooftwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.18. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.19. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.20. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16, map Landeninformatie), blijkt dat ofschoon de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, zoals ook verzoeker thans in zijn verzoekschrift aangeeft, het geweldsniveau er erg verschillend is naargelang het district. Wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het geweld is er beperkt en niet aanhoudend van aard, en het neemt de vorm aan van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er in Jalalabad geen sprake is van willekeurig geweld.

Waar verzoeker stelt dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat dit bovendien gestaafd wordt door objectieve rapporten die duidelijk aantonen, in tegenstelling tot de bewering van de commissaris-generaal, dat het geweld in de provincie Nangarhar met 20% gestegen is in 2012 in vergelijking met 2011 en hiervoor verwijst naar het rapport ‘Daily incident rate in province nangarhar’, dat de bestreden beslissing niet betwist dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar, district Surkh Rod, vanwaar de beoordeling van de veiligheidssituatie dient te gebeuren, dat de bestreden beslissing verwijst naar een analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar die bevestigt dat de situatie aldaar verslechterd is in 2012, waarbij hij verwijst naar een ‘eigen bijgebracht rapport’ en dat hieruit blijkt dat het rapport van CEDOCA over de actuele situatie onvolledig is en hij aldus uitdrukkelijk de volledigheid van dit rapport betwist, is zijn argumentatie niet dienstig nu de commissaris-generaal terecht oordeelde dat verzoeker zich aan de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. De commissaris-generaal was er, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dan ook geenszins toe verplicht in de bestreden beslissing nader in te gaan op de situatie in het district Surkh Rod, van waar hij afkomstig zou zijn.

Ten overvloede wijst de Raad, betreffende het ‘eigen bijgebrachte rapport’ er nog op dat verzoeker geen enkel rapport aanbrengt. Van het beweerde, niet nader toegelichte rapport ontbreekt elk spoor.

Waar verzoeker stelt dat de informatie dat de situatie in Jalalabad nog redelijk meevalt totaal niet in overeenstemming is met de actuele situatie waarbij er wel degelijk dagelijks burgerslachtoffers vallen en de situatie ook uiterst gevaarlijk is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staaft. Verzoeker brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de situatie in het district Jalalabad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen.

2.21. In tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene wijze voorhoudt, werd hij door de commissaris-generaal wel degelijk over een mogelijk binnenlands vluchtalternatief in Jalalabad ondervraagd, zo blijkt uit het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Op de vraag van de commissaris-generaal waarom hij niet in Jalalabad kan gaan wonen, antwoordde verzoeker als volgt: *“Ik kan niet in Jalalabad wonen omdat ik daar geen familie heb. Mijn oom woont in Surkh Rod, in*

Dosaraka ligt zijn winkel. Hij woont in Baghrami. Taliban is overal. Als ze me zouden vinden, zoals ze al zeiden, zullen ze me ontvoeren of geld vragen. Als we ze geen geld geven, zullen ze me net als mijn vader vermoorden.” (gehoorverslag CGVS, p. 17). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op pertinente wijze en terecht het volgende gemotiveerd: *“Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen. Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u er kende met de taliban. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Het feit dat u er geen familie hebt wonen kan evenmin worden aanzien als een onoverkomelijke belemmering om een bestaan in Jalalabad uit te bouwen.”*

Daarnaast motiveerde de commissaris-generaal, betreffende een mogelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad ook nog wat volgt: *‘U verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers dat u in Afghanistan vanaf uw tiende zeven jaar school liep (CGVS, p. 10). Ook hebt u aangetoond over een grote dosis zelfstandigheid en ondernemingszin te beschikken doordat u in Griekenland drie maanden hebt gewerkt om in uw eigen levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 15). Bovendien kwam u soms in Jalalabad en bent u dus in zekere mate vertrouwd met de stad (CGVS, p. 9). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u in uw vlucht financieel werd gesteund door uw oom (CGVS, p. 14). Er kan dus worden aangenomen dat uw oom u ook in Afghanistan financieel kan steunen. Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.’* Deze motieven worden door verzoeker niet met concrete argumenten betwist, zodat ze onverminderd gehandhaafd worden. In zoverre verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal niet aantoonde ‘in welke mate’ verzoeker geen gevaar zou lopen in Jalalabad, zelfs al heeft hij deze (stad) in het verleden soms bezocht, wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aantoonde dat dienaangaande op de commissaris-generaal een resultaatsverbintenis zou rusten. Bovendien wordt de *“ernstige schade”* in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet specifiek omschreven als *“een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Zoals reeds vastgesteld, kon de commissaris-generaal, op grond van de gegevens die steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel is uitgesloten maar eerder beperkt is, terecht besluiten dat er in Jalalabad geen sprake is van willekeurig geweld.

2.22. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR is de Raad net als de commissaris-generaal van mening dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

2.23. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER